No. 14.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 1 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Antwoord aan de Arnhemsche Courant, op hare vraag:

« Zou de Vlissingsche Courant nu inderdaad « ministerieel geworden zijn?" (1)

Wij willen bij deze vraag der *Arnhemsche Courant*, en inzonderheid bij hetgeen zij opgeeft als haar regt te geven, om dezelve te doen, eenigzins gezet stil staan; en zullen daarbij tot ons leedwezen aanleiding vinden, om te doen zien, dat de A. C. te onzen opzigte niet ter goeder trouw te werk gaat.

Dat blad legt ons *eerst* te laste, dat wij hetzelve *ongegrond* beschuldigd hebben.

Wij hadden namelijk beweerd, dat de A. C. *personeel* was tegen den Minister van Justitie, en dit telkens uit hare stukken bleek. Wij lieten bemerken, dat het ons voorkwam, dat men *iemand anders* op het oog had, aan wien men wenschte, de portefeuille van Justitie te doen in handen komen. De A. C. wilde dit niet gezegd zijn, en hield vol, dat zij niet in het private leven van dien Minister ingreep, en zelfs de ingezonden stukken ter zijde legde, welke zich daaraan schuldig maakten. Wij vroegen, (omdat dit voorbeeld ons meest versch in het geheugen lag: wij hadden ook kunnen zeggen, dat deze Minister reeds door de A. C. was veroordeeld, voor Hij nog iets in die betrekking verrigt had;) of het nu of dan *op de jagt gaan*, hetwelk men in een der kort voorafgegane nummers der A. C., met eenen tamelijken graad van bitterheid, den Minister tot verwijt had doen strekken, eene handeling was uit het *staatkundige*, dan wel uit het *private* leven? De A. C. bleef in gebreke, ons hierop te antwoorden; maar niettemin is nu haar eerste woord, dat wij haar *ongegrond* hebben beschuldigd. Wij zeggen hier over verder niets meer.

Haar *tweede* woord is: dat wij » de VREES te kennen gaven, dat de A. C. ons voor ministerieel » zou houden." Zie hier nu, hoe wij die VREES uitdrukten: (*Vliss. Courant* 26 December ll.) » *Men » noeme ons zoo men wil*, wanneer *wy voor ons » slechts de bewustheid bezitten*, waarheid en regt- » vaardigheid en het wezenlijk belang van land en » volk ten grondslag van onze redeneringen te hebben » gelegd."

Is dit nu, vragen wij, *vrees* te kennen geven van voor ministerieel gehouden te worden? Wij zouden bijna geene kans zien, het omgekeerde duidelijker te kennen te geven.

De *Vliss. Courant* heeft (dit zij tusschen beide gezegd) NIMMER *gevreesd*, ministerieel te worden genoemd. Zij deed dit *niet*, toen, in een vroeger tijdperk, de heer VAN DOORN met den ganschen last der schuld aan het volhardingsstelsel (in haar oog geheel ten onregte,) werd bezwaard. Zij deed dit *niet*, toen eenmaal de Minister VAN MAANEN zijnde afgetreden, *zy* schier de eenige was, (hetgeen men in der tijd niet heeft nagelaten haar wel te doen gevoelen,) die deswege geen luiden juichtoon aanhief, en dien Minister nog in zijne rust en afzondering niet eenige grieven nazond. De *zaak op zich zelve* was voor de V. C., in opzigt tot het vaderlandsche belang, voldoende. De geschiedenis mogt later, meende zij, het onpartijdige oordeel over dezen staatsman uitspreken. Hij mogt nu rusten in vrede.

Zij vreesde dit *niet*, toen de A. C. op allerhevigste wijze den heer SCHIMMELPENNINCK havende, dat deze de portefeuille van Binnenlandsche Zaken had aanvaard, terwijl in al het andere nog geene verandering gekomen was. De *Vliss. Courant* verdedigde toen die daad en keurde de handelwijze van andere staatsmannen af, welke, daartoe geroepen, weigerden hunne hulp te verleenen, om de staatshulk op eene omzigtige wijze van de klippen te verwijderen, waarop zij zoozeer gevaar liep te stranden; herinnerende, dat een geleidelijke overgang, ter voorkoming van mistrouwen en botsingen zeer wel wenschelijk en verkieslijk zijn kon.

Zij vreesde dit *niet*, toen zij zich, na de aanvaarding der portefeuille door den tegenwoordigen Minister van Justitie, verzette tegen het voorbarige en blijkbaar partijdige oordeel van onderscheiden publicisten, welke stout weg verklaarden, dat wij alleenlijk eene verandering van phraseologie van dezen staatsman te wachten hadden.

Zij vreesde dit *niet*, toen zij, bijna alleen, den heilzamen maatregel door den Minister ROCHUSSEN voorgesteld, tot intrekking der kansbiljetten en uitgestelde schuld, in het openbaar hielp verdedigen.

Zij vreesde dit *niet*, toen zij later in een naauwgezet onderzoek trad, en zich de vraag voorstelde: *Waar ligt de Schuld?* (2) (n. 1. dat wij nog niet komen, waar wij zijn moeten,) bij welk onderzoek in vele bijzonderheden werd opgenoemd, wat de tegenwoordige Ministers reeds *door daden geteond hadden te bedoelen en te willen*, en wat verder van hunne voornemens voor de toekomst was gebleken; en als resultaat bekomen werd, dat het niet de schuld der Ministers was dat het betere, waaraan wij zoozeer behoefte hebben, nog niet kon tot stand komen.

Zij vreesde dit *niet*, toen zij dadelijk hare gunstige meening te kennen gaf voor eene belasting op de erfenissen in de regte lijn, ten einde de zwaar gedrukte klassen te sparen of te verligten.

Zij vreesde het eindelijk *niet*, toen zij zoo stout was van te durven beweren, dat, zonder de wijziging der grondwet, en, als gevolg derzelve, van eene geheel gewijzigde inrigting onzer nu veel te kostbare staatshuishouding, er weinig met vrucht zou kunnen worden bezuinigd.

En zóó heeft de *Vliss. Courant* niet maar alleen *in de laatste dagen*, maar ook *doorgaande*, waar zij handelingen, bedoelingen of karakters van Ministers in haar oog ten onregte vond aangerand, allerovertuigendst getoond, geene de minste *vrees* te koesteren van voor ministerieel te worden gehouden; en — zij doet dit nog niet.

Twee bewijzen dan nu hebben wij geleverd, dat de A. C. ons met weinig goede trouw bejegent.

Zien wij nu wat die Courant verder zegt: « *Zy « (de V. C.) wist wel niet één enkel feit aan te « voeren, waardoor die, (de Ministers) zoodanige aan- « sluiting verdiend hadden.*"

Kon de A. C. waarlijk ter goeder trouw in de meening zijn, dat wij geene zoodanige feiten *wisten?* Stonden deze dan niet reeds breedvoerig te lezen in ons artikel: *waar ligt de schuld*, aan het slot waarvan wij tot de conclusie kwamen, dat de schuld *niet* bij de Ministers lag? Artikel, hetwelk wij nergens, in der tijd ook niet door de A. C., wederlegd gevonden hebben? Of moesten al die feiten bij dat later artikel nog weder op nieuw zijn opgehaald? Immers dit was, altans van ons, die volgaarne nu gedurende ruim 3½ jaar, (alleen enkele korte tusschenpoozen uitgezonderd, gedurende welke of ziekte of bezigheden van anderen aard ons verhinderden,) zonder eenig het minste geldelijk voordeel, maar wel met eenen last van haat, afkeuring en valsche beoordeeling op de schouders, onze vrije oogenblikken uitsplitsten, om in het openbaar te zeggen, wat wij voor regt en waarheid, wat wij voor bevorderlijk hielden aan de waarachtige belangen van land en volk, niet te vorderen.

En die opgenoemde feiten, zij waren nu in ons oog *vermeerderd* of stonden te vermeerderen door de nader bekend gewordene voordragt van wet tot uitbreiding van het regt van successie; door de voorgedragene wijzigingen in de wet op het personeel, en de daarbij beoogde ontheffing der evenredig te hoog belaste minder gegoede klasse der maatschappij; door het in het *Handelsblad* geopende uitzigt op een doelmatig tarief voor de regten van in-, uit- en doorvoer; door de aangekondigde bedoeling der regering, om onze R. C. landgenooten bij het strafwetboek niet aan meerdere beperkingen in hunne godsdienst te onderwerpen, dan voor de orde en veiligheid van den staat volstrekt worden gevorderd; door het almede aangekondigde voornemen tot eene geheele herziening van het aanhangige strafwetboek, nadat alvorens een deugdelijk stelsel voor de gevangenissen zal zijn aangenomen en vastgesteld; door de mede reeds toegezegde voordragt van wet op de vreemdelingen, ten einde alle onzekerheid omtrent het regt verstand van art. 4 der grondwet weg te nemen; door de openbaarmaking van het hoogst belangrijke en veel (hoewel dan ook hoogst waarschijnlijk nog niet alles) ontdekken van zeer veel, wat over de geschiedenis van de *Maatschappy van Weldadigheid* een helder licht verspreidt.

En ziedaar, waarom wij er van lieverlede toe gekomen zijn, zóó openhartig als wij dit gedaan hebben, ons te verklaren, dat wij in het tegenwoordige tijdsgewricht, vóór de Ministers gestemd zijn: niet *doorgaande*, niet in *alles* daarom; (hetgeen nader blijken zal, wanneer de gelegenheid zich opdoet) maar met opzigt tot het goede, dat wij Hen zien verrigten, of waarnaar wij hen zien streven; ten aanzien Hunner beginselen en bedoelingen, ter bevordering van het geluk en der belangen van land en volk; en wel verre, dat de A. C. ons het woord *ministerieel* tot een schrikbeeld zou kunnen doen strekken, zullen wij er ons door vereerd rekenen, wanneer wij slechts dáár de ministerieele handelingen verdedigen en ondersteunen, waar deze zulks *verdienen* en *behoeven*.

De *oudere* feiten nu, *hadden* wij vermeld en de A. C. kon er niet onkundig van zijn; en onder de *nieuwere* bevond er zich één van groot gewigt, waarover eigenlijk het geschil tusschen de A. C. en de V. C. ontstaan was: het gewijzigd voorgedragene *regt op de successie*.

Maar de A. C. onthoudt zich wel, hiervan te spreken, want dan kon zij niet gezegd hebben, dat wij niet één feit wisten op te geven voor onze gunstiger stemming in voordeel der Ministers. Maar is dit goede trouw? Is dit gebruik maken van regtvaardige wapenen? Hebben wij niet in een twaaltal elkander opvolgende artikelen aangetoond, op welke klippen de wensch naar afdoende bezuiniging, zoo als die aan onzen staat zou voegen, schipbreuk lijden moet? En heeft de A. C. ons wederlegd? Heeft zij de gevolgen ontkend, welke er uit moeten voortvloeijen, wanneer bij de reeds zoovele duizende werkeloozen nog enkele andere duizenden broodeloos worden heengezonden, ten einde aan rijke of welgestelde erfgenamen weinige percenten meer te kunnen doen erven? wanneer openbare werken worden nagelaten, waarbij anders groote aantallen nuttige bezigheid en onderhoud voor zich en hunne gezinnen zouden hebben kunnen vinden, die nu aan ledigheid, gebrek en ellende zouden ten prooi blijven? Of heeft zij (de A. C.) aangetoond, dat wij ons vergissen, ten aanzien der geringheid van de bezuiniging, welke, zonder de wijziging der grondwet, mogelijk zoude kunnen zijn? In geenen deele! Hoor slechts hoe zwak de A. C. zich op dit stuk gevoelt.

» *En tot welke vereenvoudigingen de herziening » der grondwet noodig is, weten wy volstrekt niet.*" Vroeger leest men: » Wij vragen niet eens, of die » vereenvoudigingen wel goedkeuring zouden verdienen. » *Veel verder kan men ongetwyfeld gaan door ver- » mindering der overdrevene bureaucratie.*"

Het zijn dus de ambtenaren aan de Ministerien en bij de Provinciale Gouvernementen, welke zouden moeten worden heengezonden, om de percenten op de grootere nalatenschappen te kunnen uitwinnen.

Dat een Staatsraad, eene Eerste Kamer, dat het meerdertal der Provinciale Hoven en al de aankleve van dien, dat onderscheidene Provinciale Gouverneurs en Gedeputeerde Staten en de griffiers dezer collegien, ten gevolge van de wijziging der grondwet, zouden kunnen worden afgeschaft, en de bezoldiging van de, meestal welgestelde, leden van de Tweede Kamer kon worden verminderd; dat die wijziging evenzoo eene grootere magt aan de regering kon verleenen, door ook in de provincien en plaatsen, hetzij door combinatien, hetzij door andere maatregelen de invoering van bezuinigingen tot noodzwang te maken, — over *dit* een en ander glijdt de A. C. zeer ligt heen, als beteekende het niets. Volgens de A. C. zou het slechts drie *ton* kunnen bedragen. Maar hoevele *millioenen* er zullen kunnen worden bezuinigd door zich alleen bij het wegzenden van eenige misbare ambtenaren der administratien te bepalen, *dit* blijft de A. C. in gebreke ons op te geven.

En nogtans, zoolang zij dit niet gedaan heeft, zullen wij voor ons, ongeacht het verschrikkelijke woord *Ministerieel*, waarmede men ons bedreigt, *blyven* beweren, dat hetgeen men *hier* behoudens de billijkheid en de menschelijkheid vinden kan, volstrekt onbeduidend is, in vergelijking van hetgeen bij eene, in den regel zeer welgestelde, soort van menschen zou kunnen worden bezuinigd, werd de grondwet gewijzigd en daarbij eene zeer eenvoudige en onkostbare schaal aangenomen voor de inrigting van onze geheele staatshuishouding; en dit alles ongeacht de verzekering der A. C. « dat zij volstrekt niet weet, « tot welke vereenvoudigingen de herziening der grond- « wet noodig zou kunnen zijn."

(1) Zie A. C. van 26 Januarij jl.

(2) *Vlissingsche Courant* 26 October 1842.

De onpartijdige lezer moge nu, na dit alles doordeelen, of de A. C. in haar goed regt is, *vooreerst* ons te laste te leggen, dat wij geene *feiten*, maar alleen goede bedoelingen als uitslag der werkzaamheden van de tegenwoordige Ministers wisten op te geven; *ten anderen*, dat wij te onregte, om tot afdoende vereenvoudigingen en bezuinigingen te kunnen geraken, de wijziging der grondwet als noodzakelijk hebben voorgesteld.

Ten slotte geeft de A. C. de hoop te kennen, dat zij overtuigd zal worden, dat wij niet ministerieel geworden zijn, en dat wij onze vroegere beginselen getrouw, ons van dien blaam zullen zuiveren.

Wij antwoorden hierop, dat het juist de getrouwheid is aan onze vroegere beginselen, welke ons oppermagtig dwingt, om dáár ministerieel te zijn, waar wij uit overtuiging tot het besluit komen, dat de Ministers, zooveel hun de omstandigheden veroorloven, (en meer kunnen ook *anderen* niet.) het geluk en den voorspoed van land en volk trachten te bevorderen.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 25. Januarij. Den 21. dezer des middags 12 ure, stortte, door het gebruik van slechte bouwmaterialen, een achtergebouw van drie verdiepingen hoog, in, en verpletterde den eigenaar, diens broeder en een jongeling, die zich in hetzelve bevonden.

ENGELAND.

— In Wales zwerft eene bende van ongeveer 600 jonge kerels om, die zich aan talrijke plunderingen s huldig maken. Hun aanvoerder is een forsche kerel in vrouwenkleederen, wien zij Rebekka noemen, en de bende is dus bekend onder den naam van Rebekka en hare dochters.

FRANKRIJK.

PARIJS, 26. Januarij. Heden zal zich de Koning naar het hotel der Invalieden begeven, om den eersten steen van het graf van *Napoleon* te leggen. Eenige gouden en zilveren gedenkpenningen zullen in eene zeer fraaije doos van palissander hout gelegd worden: dezelve zal onder den steen, die door den Koning in persoon gemetseld wordt, geplaatst worden. Aan den architect *Visconti* is het daarstellen van het monument opgedragen.

— Gedurende het verblijf der stoompaketboot Eurotas te Malta, was aldaar de fransche paketboot *Mentor* aangekomen, aan wier boord een zonderling en in de gevolgen treurig voorval had plaats gegrepen. Te Livorno had zich namelijk een zeer rijk engelsch reiziger als passagier op dit schip begeven, die al spoedig zijn ongenoegen te kennen gaf dat het stormachtig weder hem verhinderde op het dek heen en weder te wandelen. Bij het toenemen zijner ontevredenheid en verveling, neemt hij de toevlugt tot het bestellen van een maaltijd, rijkelijk genoeg om den honger en dorst van dertig menschen te bevredigen. Hij zet zich bij deze ontzettende menigte van schotels en flesschen neder, en toen hij, na verloop van eenige uren, genoodzaakt is zich te bed te doen brengen, bemerkt men dat alles ledig is. Bij het aanbreken van den dag is hij, ten gevolge van dit hevig middel tegen de verveling, dood in zijne slaapplaats gevonden.

— De *Semaphore de Marseille* doet een nieuw middel kennen, waardoor Engeland zich zwarte arbeiders voor de kolonien aanschaft, en dat men *verhuizing van Afrikaansche werklieden* noemt. Inderdaad de werklieden worden niet dan met hunne goedkeuring vervoerd, maar zie hier hoe men hen, volgens den *Semaphore*, gelegenheid geeft, hunne toestemming uit te drukken. De zwarte slaven worden aan boord der schepen gebragt, welke hun naar de Engelsche kolonien moeten overvoeren. Een zwarte, die op zijn rol volmaakt is afgerigt, plaatst zich voor hen, wanneer zij op het dek staan geschaard, en zogt verondersteld hun de volgende vraag te doen: « wilt gij « allen gedurende 5 of 6 of 10 jaren gaan werken in een « land dat verre van u verwijderd is?"

Ten antwoord op die vraag, bewegen de zwarten het hoofd, of uiten kreten, welke onverstaanbaar zijn. De tolk keert zich naar de scheeps-officieren en zegt hun: dat die lieden niets anders begeeren, dan in een ver afgelegen land te gaan werken.

Nu, het is gebleken, dat de tolk over niets minder dan over het werken in een ver afgelegen land spreekt. Nadat deze formaliteit volbragt is, verdeelt men onder hen een ration brandewijn, hetgeen onvermijdelijk ten gevolge heeft, dat die *vrye werklieden* eene algemeene vreugde aan den dag leggen; en de Engelsche officieren schrijven in hun proces-verbaal: « de tijding dat hun werkzaamheid « zal verleend worden buiten hun vaderland, heeft aan « die Afrikanen eene vreugde veroorzaakt, welke zij door « dansen, springen en nationale liederen openbaarden."

BELGIE.

— In den nacht van den 23. op den 24. dezer heeft het volgende ongeluk te Befve, bij Luik, plaats gehad. De heer *L. Lejeune*, diens huisvrouw en hunne beide dochters zijn door de kolen-gas van hunnen kagchel, in de kamer, alwaar allen sliepen, gestikt. Zij hebben den kagchel des nachts laten branden en de pijp digt gemaakt. De beide meisjes waren dood; de vader en moeder gaven nog teekenen van leven. Hun is dadelijk geneeskundige hulp bewezen.

— Het gouvernement is in onderhandeling, om van Gebs. *Cock* te Gend te huren het schip Theodore, ten einde 60 belgische landverhuizers naar Guatimale over te voeren, alwaar eene Belgische kolonie zal worden opgerigt.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 28. Januarij. De Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft zich, in de zittingen, met gesloten deuren, en Woensdag, Donderdag en Vrijdag jl. bezig gehouden met het belangrijke onderwerp van het tusschen Nederland en Belgie gesloten verdrag. HH. Exc. de Ministers van Financien, van Buitenlandsche Zaken en van Justitie, hebben aan de leden die inlichtingen en mededeelingen, nopens het tractaat, gegeven, welke door hen verlangd zijn. Men verneemt, dat in de zitting van Vrijdag jl., met eene groote meerderheid van stemmen, is beslist, dat er geene verandering in den vorm van het ontwerp van wet aan de Regering zal worden voorgesteld. Derhalve zou de vorm van het ontwerp, behouden blijven. Heden, Zaturdag, zijn de afdeelingen en de centrale sectie weder over het ontwerp, nopens het tractaat, vergaderd geweest. Ten aanzien van de verdere behandeling dezer zaak, verneemt men dat Maandag of Dingsdag het centraal verslag zal worden uitgebragt, en men dus tegen het midden der aanst. week de algemeene beraadslagingen kan verwachten.

VLISSINGEN, den 29. Januarij. Heden had alhier het navolgende treffende voorval plaats. Schipper *Lakerveld*, voerende de schouw *de vrouw Gesina*, vergezeld van zijn zwager *de Ruyter*, zeilde in den namiddag uit de westerhaven naar Breskens, doch naauwelijks weinige minuten buiten de haven gekomen, sloeg het vaartuig, door de hevige wind en hooge zee om, en bevonden zich beide in doodsgevaar, terwijl de sterke eb het omgeslagen vaartuig, waaraan zij zich in hunne doodsangst hadden vastgeklemd, zeewaarts sleurde. Verschrikkelijk was het gezigt, hoe die ongelukkigen, door de baren overdekt, en van tijd tot tijd hunne hoofden, slechts als zwarte stippen op de schuimende golven zigtbaar, tegen de dood worstelden. Toen alle hulp onmogelijk scheen, daagde er eindelijk redding. Verschillende sloepen, waarbij de jol van de Ned. loodsboot No. 8; ook de Belgische loodssloep en de sloep van den scheepsmakelaar *Smith*, spanden al hunne krachten in, om de ongelukkigen te hulp te snellen. De laatstgenoemde sloep, bemand door de moedige en kundige zeelieden *Marinus van Roven*, assistent-loods alhier, *J. F. de Kinderen*, *P. J. de Kinderen*, *Pieter Visser*, *Frederik Oelsen* en *Karel Elderpiel*, gelukte het, na ongeloofelijke inspanning en gevaar, alzoo het ranke sloepje dikwijls door de hevige branding overdekt, aan het oog der belangstellende menigte, op het westerhoofd en op de wallen der stad geplaatst, werd onttrokken, — de in hoogen nood verkeerenden te bereiken, hen te redden en behouden te Vlissingen aan wal te brengen.

Eer en lof zij deze edele menschenvrienden voor hunne betoonde moed in het redden van twee hunner natuurgenooten, welke door hunne stoute onderneming aan een gewissen dood ontrukt en aan hunne huisgezinnen en de maatschappij zijn wedergegeven.

— Met genoegen kunnen wij onze stadgenooten berigten, dat het Z. M. behaagd heeft, onzen geachten Heer Burgemeester *A. van der Swalme*, bij continuatie tot die betrekking te benoemen.

— Als eene zeldzaamheid kan worden medegedeeld, dat zich bij een duiven-liefhebber te Middelburg, twee jonge duifjes bevinden, welke nu drie weken oud zijn, en een ander koppel duiven die twee eijeren hebben. Een en ander kan waarschijnlijk aan de zachte weêrsgesteldheid worden toegeschreven.

GEMENGDE BERIGTEN.

De heer Drummond is aan de gevolgen zijner wonde overleden. — De Eng. bladen deelen eene beschrijving mede van den porceleinen toren te Nanking. — Z. M. de koning van Hannover zal een linkerhandsch huwelijk aangaan met eene schrandere vrouw. — De laatste storm heeft bij Cork 600 boomen omgewaaid. — Te Petersburg is groote parade gehouden ter gedachtenis van Napoleons aftogt in 1812. — Mulot en Zoon hebben plan om den Vesuvius uit te blusschen. — Koningin Victoria zal hare troonrede in commissie laten reciteren. — Een fatsoenlijk jongeling die wel gemist kon worden biedt zijne diensten aan. (H. B.) — 57 Neven van Napoleon Bonaparte leven in ballingschap.

Magnetismus. Somnambulismus.

(INGEZONDEN.)

> Het magnetismus is derhalve een middel dat nog helpen kan, waar alle andere vruchteloos zijn, en dat gevolgelijk eene hoogst gewigtige en niet te verontachtzame aanwinst voor de geneeskunde is.
>
> HUFELAND.

Is immer eene zaak miskent, veracht, weder als uit het stof verrezen en eindelijk weder tot hare vorige verachting vervallen, dan is het voorzeker het dierlijk magnetismus en de daarmede verbondene verschijnselen van somnambulismus. Op den eenen tijd werden deze verschijnselen voor heilig gehouden, 't waren Godgeleerden die zich er mede onledig hielden; op een anderen tijd waren dezelve onderwerpen van spotternij, want het dierlijk magnetismus kwam in handen van menschen die de waarde van hetzelve niet kenden, daarom werden er dan ook allerhande proefnemingen mede gedaan. Helaas! hoevele onheilen werden daardoor te weeg gebragt! Thans, nu zoovele bedaarde en niet te ligtgeloovige natuuronderzoekers zich daarmede hebben bezig gehouden, thans, zeg ik, zijn de verschijnselen van somnambulismus gebleken te zijn: nog niet genoeg gekende *natuurverschynselen*, in staat weldadig op het menschelijk organisme te werken. De ondervinding leert dagelijks aan de beoefenaars van het dierlijk of levens-magnetismus welke onbeschrijfelijke voordeelen hetzelve, doelmatig aangewend, aan 't lijdend menschdom verschaft. Alleen door zich in rapport met een ander individu te stellen, in eenen staat te kunnen gebragt worden waarin men zijn eigen ligchaam en dikwijls dat van anderen inwendig beschouwt en beschrijft, de gebreken en ziekten juist bepaald en de middelen tot derzelver bestrijding aan de hand geeft, waarlijk dit is voor lijdenden van groot belang, en ofschoon men niet spoedig zijn toevlugt tot hetzelve neemt, maar meestal tot eigen nadeel wacht tot de ziekte veronderd is geworden, zoo betoont het magnetismus echter nog dan het vermogen de ingewortelde gebreken te kunnen herstellen, zoo als uit het volgende geval blijken kan.

Mejufvrouw S...., alhier woonachtig, 34 jaren oud, gehuwd, van een nerveus-plegmatiek gestel, werd, na pas uit het kraambed hersteld te zijn geweest, aangetast van hevige pijnen in de linkerzijde. Wanneer men het oor bij de pijnlijke plaats bragt, hoorde men niet zelden een geluid alsof er water sterk kookte. Waren de pijnen nu en dan nog heviger, dan werden dezelve vergezeld van flaauwten en benaauwdheden, die in het uitbreken van klam zweet en hevige halfzijdige hoofdpijn eindigden. De maandelijksche zuiveringen kwamen zelden te voorschijn, en was dit al eens het geval, dan traden dezelve met kramppijnen en in eene zeer geringe hoeveelheid in; daarentegen verschenen er nu en dan bloedspuwingen van verontrustenden aard. Maag en darmen waren in eenen bijna werkeloozen staat, waardoor allerhande gebreken der spijsverterings-werktuigen en hardnekkige verstoppingen de gevolgen waren. De ademhaling was belemmerd met krampachtige toesnoering der keel, ja dikwijls gevaar van stikking. Algemeene zwakte en vermagering van 't geheele ligchaam vergezelden al deze toevallen.

Na circa 9 jaren verschrikkelijk geleden te hebben en door verscheidene geneeskundigen behandeld te zijn geweest, nam zij eindelijk haar toevlugt tot het dierlijk magnetismus. Na eenige aanwending betoonde het magnetismus zich zeer heilzaam op de ziekte. Krampen en benaauwdheden verminderden aanmerkelijk, pijnen der linkerzijde en hoofd werden dragelijker, verstoppingen gingen los, uitwaseming verbeterde; kortom de toestand had eene zoodanige wending genomen, dat het uitzigt op herstel niet meer duister was. Na voortgezette magnetische behandeling kwam de zieke weldra in den graad van somnambulismus (slaapwandel); op mijne vragen, wat hare gebreken zijn, of zij zou herstellen enz., haar in dien toestand gedaan, antwoordde zij: « o hoe zeer dank ik « den Almagtige, dat ik tot de magnetische behandeling « ben overgegaan; ik zou buiten dat niet hersteld zijn « geworden; geen middel ter wereld zou in staat geweest « zijn de menigvuldige verstoppingen los te maken, waar- « bij zich ook opgestopte kraamzuivering van voor 9 jaren « bevindt. Voor krankte in de baarmoeder was ik altijd « bevreest, en nu zie ik dat mijne vrees niet ongegrond « was, want dit deel is zwaar ontstoken; wilt u wel ge- « looven dat er maden in de baarmoeder zijn? Dank, ja « duizendvoudig dank aan de Voorzienigheid, welke mij « den weg ter genezing heeft aangewezen; ik zal herstel- « len, er zal nog eenigen tijd toe noodig zijn, dit kan ik « nog niet juist bepalen, doch die voor mij geluk aan- « brengenden dag zal verschijnen; en wat mijn hoofd aan- « gaat, het is met zinkingachtige slijmstoffen en eenige « duizende maden bezet, doch die zullen wel ontlast wor- « den; de maandelijksche vloeijingen, die ik sints 9 jaren « schier niet gehad heb, zullen weder geregeld te voorschijn « komen; in 't kort, ik zal als 't ware weder in het leven « terug gebragt worden." En metterdaad, zij ging, tot bewondering van de geneeskundigen die haar bezochten, zoowel als van hare betrekkingen, dagelijks vooruit. Zij bepaalde; in hare magnetische slaap, alles zeer juist; zoo zeide zij eens onder anderen: « morgen zal ik met neus- « bloeding eene groote hoeveelheid slijm en maden ontlas- « ten," dit gebeurde ook. Op een anderen tijd zeide zij 16 groote ronde wormen in de maag te zien, welke zich met braking zouden ontlasten; dit geschiedde even zoo. Het bestek dezer laat niet toe, om alle bijzonderheden, welke in het tijdverloop der behandeling voorvielen, neer te schrijven; genoeg, zij herstelde in een tijdverloop van circa 6 maanden van gebreken, die, door dat zij niet gekend waren, voor ongeneeslijk waren verklaard. « Thans, geheel hersteld zijnde, zegt zij, dankbaar jegens God: « Het magnetismus is het middel hetwelk mij hersteld « heeft van gebreken die, ongeneeslijk schenen, en mij « zoo zwaar gekweld hebben; men moge dus over dit « veelvermogend middel denken zoo men wil, ik zal er « altijd met achting en lof van spreken, want . . . ik « ben er door hersteld." Honos alit artes

ROTTERDAM, December 1842. A. J. DE VRIES, Magnetiseur.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 31. Januarij. Sedert den 28 dezer tot heden niets gepasseerd.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.